

Потяг кольорів райдуги

Тамара Шевченко

За день сніг трішки розтанув, а тепер покритися тонким шаром льоду, який розламувався під ногами і вода чвакотіла навіть у чобітках. Дорога була слизькою. До відправлення потягу залишилася лише година, тому треба поспішати, щоб знайти автобусну зупинку, дочекатися автобуса і вчасно потрапити на залізничну станцію. Вперше у житті бігла, неначе за мною гналося сто вовків, і думала у паніці:

— Що краще: запізнитися на потяг, чи устигнути? .

— Дивачка! - казав мені внутрішній голос, — навіщо тоді поспішати, якщо хочеш запізнитися?

Та я не знала, чого хочу, поки не просковзнулася і не впала прямо у замерзлу калюжу, а якщо точніше, то вона була замерзлою, поки я у неї не сіла із розгону... Це допомогло визначитися, що ж все-таки краще...

У автобусі від мокрого одягу стало ще холодніше, ледве дістала гроші із гаманця замерзлими руками і відчула, що моя спідниця була твердою. Кажуть, що бажання, які людина загадує напередодні Нового року, можуть здійснитися. Я їх мала аж три! Якщо б іще вчора загадала любові, вчасної заробітної плати і здоров'я усім моїм рідним, то сьогодні у мене на першому плані було зовсім інше:

— Зігрітися.

— Напитися гарячого чаю.

— Поспати.

Знала, що усе це може здійснитися, якщо автобус вчасно доведе мене до залізниці, тому дивилася на водія жалібними очима, він це помітив і почав підморгувати, зазираючи у люстерко. Від цього стало трішечки веселіше і, навіть, тепліше.

Диваки ці люди! Нехай мені було призначено тридцять першого грудня о 16.00 ділову і невідкладну зустріч у Києві, а от вони куди їдуть? Сиділи б собі вдома біля своїх дружин, чоловіків, дітей, коханих! Так ні, стоять тут у чергах, а скоро ж Новий рік...

У вагоні було тепло, затишно і безлюдно. Молода провідниця подивилася на мене із співчуттям, дала постільну білизну і аж дві ковдри, потім принесла чай із лимоном. У тепленькому купе, переодягнена у сухий одяг та ще й із стаканом гарячого солодкого чаю з лимоном, я почувала себе на сьомому небі від щастя та насолоди! Що мені до тих салатів-олів'є, якими будуть натовкувати себе якісь незнайомі мені кияни? А я їм ще сьогодні вранці заздрила! Нехай їдять і п'ють, а потім розказуватимуть друзям, що перепили, переїли, пересвяткували, начудили, полюбилися, посварилися, натанцювалися і наспівалися. Хіба це так важливо? Щороку одне й те ж саме...

А от я... Два бажання вже здійснилися. Залишилося замкнутися у вагоні і заснути, але дотягнутися до дверей вже не було сили. Минулої ночі мала сімейну пару в купе, які гарненько повечеряли, потім цілу ніч у дружини гучно працював шлунок, а чоловік хрюпів, що від тих звуків здригався цілий вагон, неначе грав оркестр якусь противну і

нудну мелодію. А сьогодні – усе для мене, немов їду в якомусь елітному приватному потязі.

Чи справді я насолоджувалася тим, що їду сама в новорічну ніч, що мої рідні святкують там, у Миколаєві, без мене, а якщо точніше — я без них?

— Мені так хочеться свята...

— Спи і не переймайся, бо знову будеш себе жаліти, а від цього не покращає, — казав внутрішній голос.

Стукіт коліс наспівував незвичайну новорічну колискову, вагон колихався у такт мелодії, лимонна шкірочка пахла на столику, зовсім біля подушки, як у справжнє свято, за зачиненими дверима чулися чийсь кроки... Це сон, чи дійсність?

*"А вагонні колеса вистукують час,

Я хотіла змінитись не два і не раз!

Я хотіла у теплому домі вночі

До нового життя підібрати ключі..."

— Дівчино, дівчино, прокидайтеся, бо цілий рік проспите! – два молодики легенько штовхали мене у плече, а я не хотіла прокидатися, бо боялася, що це сон. Та хлопці були із тих, хто не відступає і все-таки змогли відкрити мені очі: на столику зникла лимонна шкірочка, стакан недопитого чаю, надкушений пиріжок із маком, а на їх місці стояла пляшка шампанського, олів'є у пластиковому лоточку, сітка із апельсинами і ще якісь запашні наїдки загорнуті у білий папір, а на верхній полиці лежала гітара.

— Ну все! — подумала, — мабуть я хвора і це мені ввижається....

— Розслабся, — сказав мій внутрішній голос, — і зізнайся сама собі, яке було третє бажання?

Спробувала щипнути себе за вухо – боляче, то я не сплю? Котра година? Хто вони, мої сусіди?

Тим часом хлопці прибирали свої валізи, переодягалися, говорили про щось між собою, жартували. До Нового року залишилося дві години.

Як проведеш новорічну ніч так і... Ні! Я не хотіла, щоб такі гарні хлопці цілий рік провели із Бабою Ягою, тому скоренько пішла умиватися, а потім, у пустому чужому купе, "навела свою красу". Треба ж подумати і про ближніх! А попереду ще ціла ніч!

Тоді, ще у Старому році, ми встигли познайомитися: Сашко та Андрій – вчителі, але у свята підпрацьовували артистами і їхали до мого міста на новорічні аматорські вистави. Машина із різними костюмами та ще трьома товаришами вирушила ще зранку, але хлопці цим не переймалися:

*"Стривай, паровозе, не грюкайте колеса,

Кондукторе натисніть на гальма..." — лунала їхня пісня на весь вагон.

На звуки гітари до нас попросилися ще три дівчини – студентки, які не встигли вчасно купити білети, а залишатися у гуртожитку на свята голодними зовсім не хотілося. Провідниця забула про своїх пасажирів і веселилася із якимось колегою:

"Видзвонюють лунко колеса,

летять і летять поїзди

зі Львова на Прагу й Одесу..." — наспівував Андрій, а ми підтягували і повторювали цензурні і нецензурні слова разом із ним. Ніколи не чула цієї пісні ні раніше, ні потім, не знаю її автора, а от виконавці запам'яталися назавжди.

О дванадцятій, під бій годинника, ми нарахували у "вагоні – рукавичці" десять чоловік, а далі... Не буду розказувати, що було далі, бо із дванадцятьма ударами усе тільки починалося...

"Блакитний вагон біжить-хитається" — здавалося, що уже співав весь потяг....

Чому крокодил Гена згадував саме блакитний вагон? Бо у дореволюційні часи у цей колір фарбували вагони-салони для важливих і знатних пасажирів із високими чинами. Коли, ще п'ять годин тому я почувала себе найнещаснішою людиною в світі, то зовсім не подивилася, якого кольору був мій вагон, не знаю, які чини носять пасажири цього вагону, але тепер я бачила життя у яскравих кольорах, тому не виключно, що вагони потягу були кольорів райдуги.

Малесенького купейного столика нам було замало, місця також, але вистачило пісень і сміху на цілу новорічну ніч. Ми зустрічали і проводжали кожного, хто заходив і виходив від нас із піснями і, здавалося, що потяг летів із швидкістю часу, бо ніхто й не помітив, коли уранці він зупинився на кінцевій.

Ще з дитинства на Новий рік я загадую бажання, завжди їх маю багато, щоб було на всяк випадок, і деякі із них збуваються, як і тієї ночі. А ще знаю: якщо у житті з'явилася чорна смуга, то вірте, що після неї обов'язково буде... райдуга.

P.S. Якщо комусь здався сумнівним той факт, що ділова зустріч призначена у передсвятковий день, та ще й під вечір, то Ви маєте рацію, я б теж сумнівалася, якби це не була зустріч у італійському посольстві, а там не існує передсвяткових і післясвяткових робочих днів...